

Mensen aanzetten tot nadenken

Dichter Gaby DESMYTER schrijft over de liefde, de natuur en zijn gemeente

Eveline COPPIN

„En laaiend dan jij mijn licht” staat er gebeiteld op een stuk rots in de tuin van Gaby Desmyter (71) en zijn echtgenote Rosanne Van Der Stock. Het is een flard van een gedicht dat Desmyter schreef. Ook aan hun gevel prijkt poëzie: *Feest*, een liefdesgedicht waarmee Desmyter in 2003 de eerste prijs wegkaapte van de poëziewedstrijd ingericht door de cultuurraad van Lierde. In 2015 ging hij eveneens aan de haal met de eerste cultuurprijs van Lierde.

–Schrijft u enkel liefdesgedichten?

Ik schrijf over van alles en nog wat. Over de natuur, mijn gezin en het geloof dat er iets is dat ons overstijgt. Vooral in rouwgedichten probeer ik het leven na de dood een plaats te geven, bijvoorbeeld: „Zo zul je bij ons zijn en blijven: zolang er zaad zal zijn met de jongste kiemkracht ons meegegeven door de Macht groter dan onszelf.” Voor ieder van wie we een rouwbrief krijgen, schrijf ik een gedichtje en zoek of maak ik een bijpassende foto.

Vroeger had ik poëzie nodig om iets van mij af te schrijven, maar nu niet meer. Vaak komen de gedichten spontaan bij me op, bijvoorbeeld bij het zien van een sprekende foto. Als ik op een gedicht moet op wroeten, weet ik dat het nergens op zal lijken.

Mijn eerste bundel, *Onuitgegeven brieven uit welzijnsland*, publiceerde ik in 1992 in eigen beheer, waarbij ik de gedichten bij de brieven schreef. Ik was altijd actief in de sociale sector en richtte onder

Gaby Desmyter bij een van zijn gedichten in Sint-Martens-Lierde. © Eveline Coppin

meer het Centrum Maatschappelijk Werk Gezinszorg in Aalst op, dat nu deel uitmaakt van het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen.

–Wanneer kwam u voor het eerst in aanraking met poëzie?

In de poësis, het voorlaatste jaar van de klassieke humaniora. Karmeliet Johan Lammens liet ons niet enkel kennismaken met gedichten, maar liet er ons evenzeer schrijven. Dat lukte me aardig. Mijn favoriete gedicht is er eentje van Hendrik Marsman, *De bruid*, omdat de openingszin zo herken-

baar is. „Ik dacht dat ik geboren was voor verdriet en nu ben ik opeens een lied aan 't worden, fluisterend door het ijle morgenriet.” Het doet me denken aan de inrieste rouwperiode na het overlijden van mijn moeder en het rechtkrabbelen uit deze put en dat op de zeer jonge leeftijd van 11 jaar. Daarnaast doet het me denken aan mijn broer die het leven liet zes maanden vóór ik ter wereld kwam.

–Sinds 2012 bent u dorpsdichter van Lierde. Wat houdt dat in?

Ik schrijf over belangrijke gebeurtenissen in de gemeente, zoals recentelijk over de nieuwjaarsreceptie, een overstroming of over deken Luc Van De Velde, die het dekenaat Brakel inruilde voor Oudenaarde.

Naar aanleiding van de Week van de Poëzie, die begint met *Gedichtendag* op de laatste donderdag van januari, schreef ik vijf gedichten. Die worden twintig keer gekopieerd en opgehangen in de vier deelgemeentes waaruit Lierde bestaat. Ze komen op drukbezochte plaatsen, zoals bij

de apotheker, in de wachtzaal van de dokter, in de groentewinkel of bij de bakker.

Voorts schrijf ik maandelijks een pilaargedicht. Dat doe ik al sinds het midden van de jaren 1980, toen ik nog geen dorpsdichter was. De naam verwijst naar de pilaren in de bibliotheek van Lierde waaraan ik die gedichten ophing. Tegenwoordig stuur ik het pilaargedicht door naar 2.500 e-mailadressen en plaats ik ze op mijn Facebookpagina en in de lokale bladzijden van *KERK & leven*.

Daarnaast werkte ik al twee poëzieroutes uit, een rond de Kartuijzerssite in Sint-Martens-Lierde en een op de processietoer in Deftinge. Tot slot brengen we met de Marnixring van Voorde, een serviceclub van dewelke ik tot vorig jaar voorzitter was, maandelijks een boekenlegger uit met een gedicht van een bekende Nederlandstalige dichter en een korte biografie. Bedoeling is dat onze leden de boekenleggers uitdelen aan hun achterban en zo de poëzie van weleer opnieuw ingang laten vinden.

–Wat wilt u met uw gedichten bereiken?

Ik wil mensen ertoe aanzetten na te denken. Vandaar dat mijn gedichten misschien minder toegankelijk zijn en mensen vaak zeggen dat ze een gedicht van mijn hand enkele keren moeten lezen om het te begrijpen. Tot slot wil ik iets positiefs meegeven, want ondanks alle lijden, verdriet en oorlog, blijft het leven wonderbaarlijk mooi.

‘Ik wil me nog meer inzetten voor vrede’

Zeynep ULUDÜZ uit Aalst werd door de Vrouwenraad verkozen tot Vredesvrouw van het Jaar

Een broche in de vorm van een klaproos met een steeltje. Dat was de prijs die Zeynep Uludüz op 15 december in de senaat mocht ontvangen uit handen van staatssecretaris voor Gelijke

Kansen Elke Sleurs (N-VA). De bloem verwijst niet naar de klassieke rode klaproos, die veelal in verband wordt gebracht met Wereldoorlog I en dan ook een sterk gemilitariseerd vredesymbool is, maar naar haar witte tegenhanger. „Wit als kleur van de vrede en van de vredeskracht van vrouwen”, legt Anne Rowie van de Vrouwenraad uit.

Maar liefst 24 vrouwen kregen de titel Vredesvrouw van het Jaar. Die tweejaarlijkse actie kadert in de campagne *Vrouwenkracht is vredesmacht*, een samenwerking van de Vrouwenraad, zijn Franstalige tegenhanger Conseil des femmes francophones de Belgique, en Platform 1325.

„Zeynep kreeg de prijs omdat ze meewerkt aan het vredevol samenleven van diverse gemeenschappen in Aalst”, verduidelijkt Rowie. „En daarmee ben ik uiteraard erg vereerd”, reageert Uludüz. „De erkenning moedigt me aan me nog meer in te zetten voor vrede, want vrede betekent hoop. Ik wil in het

Zeynep Uludüz nam als eerste Turkse verbonden aan de Kevsermoskee deel aan carnaval in Aalst met Oilsjt Nixt. © Oilsjt Nixt

bijzonder bijdragen tot de versterking van de band tussen de Turkse gemeenschappen in België en de lokale bevolking.”

De 36-jarige Turkse geeft normaliter Engels in een staatschool in Turkije, maar werd voor vijf jaar naar België gedetacheerd om de Turkse taal en cultuur te promoten. Zo geeft ze

sinds 2014 Turks in verscheidene scholen, moskeeën en organisaties in Vlaanderen en Brussel.

„Ze werkt onder meer in de Aalsterse Kevser-moskee met jongeren en vrouwen en verzet voor het multicultureel platform Aalst Mixt bergen werk achter de schermen”, zegt José Gavilan van Aalst Mixt, die

Zeynep Uludüz nomineerde voor de prijs.

Voorts was Uludüz in april vorig jaar betrokken bij de organisatie van de actie *Moslimjongeren zingen voor vrede*, om de slachtoffers van de aanslagen in Zaventem en Brussel te herdenken. Ze trok ook het Turkse kinderfeest open naar andere gemeenschappen en is vaak te horen in een Turks radioprogramma over het belang van onderwijs en samenwerking in de maatschappij”, motiveert Gavilan de nominatie.

Tot slot nam Uludüz als eerste Turkse verbonden aan de Kevser-moskee deel aan het carnavalsfeest van Aalst. Dat deed ze via Oilsjt Nixt, een losse carnavalsgroep voor mensen met een migratieachtergrond. „Dat was ontzettend leuk”, weet Uludüz nog, die dit jaar opnieuw meestapt in de stoet. „We uitten kritiek op de discriminatie op de werkvloer en daarom was ik verkleed als werknemer in een kostuum uit bloemetjesstof. De Turkse consul moest lachen toen hij me zag.” (EC)

Advertentie

Familieonderneming 3e generatie

CISPA E&G
uitvaartverzorging

Serene begeleiding
op belangrijke momenten.

Brugsesteenweg 583
9030 Gent-Mariakerke
Oude-Abdijstraat 42
9031 Gent-Drongen

Eigen funerarium op beide locaties.

Tel. 09 227 73 37
24u/24u bereikbaar

www.cispa.be

Verbonden als een familie

Echtpaar uit Zomergem vindt tweede thuis in abdij in Zevenkerken als oblaat

- ▶ Oblaten beloven te leven volgens de regel van Benedictus
- ▶ Groep is meerwaarde voor abdij
- ▶ Echtpaar bepaalt zelf hoe ze engagement vormgeeft

Liselotte ANCKAERT

„Tot ik mijn ogen sluit en mijn laatste adem uitblaas, blijft mijn hele leven een zoektocht naar God”, zegt benedictijn Nikolaas Devynck, gastenpater van de Sint-Andriesabdij in Zevenkerken bij Brugge en verantwoordelijk voor een groep van 38 oblaten.

„Oblaten zijn gelovigen die zich laten inspireren door de regel van Benedictus en zich door een belofte verbinden met de abdij”, legt de pater uit. „Op de plaats waar ze werken en leven engageren ze zich om de benedictijnse spiritualiteit uit te dragen. Naast leken, onder wie diverse echtparen, is ook een aantal priesters aangesloten.”

God zoeken, is ook de diepste drijfveer van Frank Teirlinck (58) en Myriam Dejonghe (57) uit Zomergem. Nog vóór ze huwden, inmiddels 33 jaar geleden, ontdekten ze hun gemeenschappelijke belangstelling voor de benedictijnse spiritualiteit. „Tijdens het Benedictusjaar in 1980 besloten we samen Kerstmis te vieren in de abdij in Zevenkerken”, vertelt Frank Teirlinck, beroepshalve godsdienstleraar aan het Pro-

Monniken en oblaten zijn geen engelen, maar blijvende Godzoekers. © Liselotte Anckaert

vinciaal Technisch Instituut in Eeklo. „Sindsdien trokken we er geregeld op bezinningsweekend. Algauw werd de abdij onze tweede thuis. Oblaat worden, leek een logische stap, al word je dat niet zonder meer.”

„Om oblaat te worden, moet je eerst een aanvraag indienen”, legt pater Devynck uit. „Na een gesprek begint een stageperiode van twee jaar, waarna je een tijdelijk engagement opneemt. Nog eens drie jaar later spreek je een belofte uit. Het duurt dus vijf jaar alvorens je als oblaat wordt er-

kend. Hoe je je engagement concreet vormgeeft, is een persoonlijke keuze.”

„Vooral de combinatie van strengheid en mildheid alsook het belang van nederigheid spreken me in de benedictijnse spiritualiteit erg aan”, zegt Myriam Dejonghe, parochieassistente in het dekenaat Eeklo. „Ook gastvrijheid heeft een centrale plaats in de regel van Benedictus. Zowel in mijn baan als daarbuiten probeer ik die waarden te integreren.”

Ook het gebed speelt een belangrijke rol in het leven van het

oblatenechtpaar. „Van de psalmen ben ik echt gaan houden”, zegt Frank Teirlinck. „Geregeld worstel ik er nog mee, maar het fijne is dat je ze nooit beu raakt. In de Psalmen ontdek je telkens weer iets nieuws.” „Ik leerde bewust een paar psalmverzen en gebeden, zoals het Magnificat, van buiten”, vult diens echtgenote aan. „Daarop kun je dan terugvallen op mooie zowel als op moeilijke momenten.”

Om te bidden staat de godsdienstleraar uit Eeklo elke ochtend twintig minuten vroeger

op. „Ik vertrek ook bewust te vroeg naar school om er als een van de eersten te zijn”, vertelt hij. „Dan is het nog rustig in de leraarskamer, met als gevolg dat ik mijn collega's en leerlingen op een aandachtiger manier tegemoet treedt en beter naar hen kan luisteren. Aan dat laatste hechtten Myriam en ik overigens veel belang in de opvoeding van onze kinderen. Tot onze vreugde dragen ze er als volwassenen nog iets van mee.”

„Dankzij de oblatuur kunnen we ons geloof versterken”

Enkele keren per jaar ontmoet het echtpaar uit Zomergem de andere oblaten verbonden met de abdij in Zevenkerken. Een kerngroep komt ook maandelijks bijeen ten huize van een van de leden. „Het is een verrijking te kunnen aansluiten bij een religieuze traditie, samen monastieke teksten te lezen en de meer concrete invulling daarvan te delen met vrienden”, zegt Myriam Dejonghe.

Ook voor de abdijsamenleving zijn de oblaten een meerwaarde. „Te weten dat er ook buiten de abdij mensen met ons verbonden zijn en bidden, betekent een hele steun”, zegt Pater Devynck. „Het overstijgt je eigen, beperkte wereld en vooral je individuele gebed. De oblaten zijn kostbare parels voor de gemeenschap. Samen lijken we een grote familie.”

Babyborrel

Verkleed als koningen en gewapend met sterren, liedjes en een inzamelbusje van Missio trokken deze vormelingen uit Sint-Gillis-Waas een uur de straat op. Aan de ene deur klonk *O dennenboom*, aan een andere *Eer zij God in onze dagen* of *De herdertjes lagen bij nachte*. Ook bij de bakker werd aangeklopt – met een zak koffiekoeken als extraatje – en in een café werd net zolang gezongen tot het collectebusje iedere klant passeerde. In totaal haalden de vormelingen 527,90 euro op voor Missio. Die organisatie stelt het sterzingen voor als een bijzondere babyborrel van Jezus, waarbij diens geboorte wordt gevierd door de straat op te trekken als zingende wijze mannen. En omdat Jezus geen cadeaus voor zichzelf wil, gebruikt Missio het geld om twee kinderprojecten in het zuidwesten van het Oost-Afrikaanse land Nigeria te steunen. (EC)

© Frank Bahn Müller